

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 13/07-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júla 2007 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Petra Brňáka a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď., H., zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., v ktorej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 199/98, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. Ing. D. Ď. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 199/98 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 199/98 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.

3. JUDr. Ing. D. Ď. **p r i z n á v a** primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava III **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. JUDr. Ing. D. Ď. **p r i z n á v a** náhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 920 Sk (slovom deväťtisícdeväťstodvadsať slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava III **p o v i n n ý** vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. H., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 4. januára 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 199/98.

2. Porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľ v nasledovne opísanom skutkovom stave.

Sťažovateľ 6. mája 1998 podal Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobu o vydanie hnutelných vecí a návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorá bola zaevidovaná pod sp. zn. 13 C 49/98. Krajský súd spis v tejto veci 25. mája 1998 odstúpil okresnému súdu z dôvodu vecnej príslušnosti. Okresný súd predmetnú vec zaevidoval pod sp. zn. 10 C 199/98.

Po opísaní priebehu konania pred okresným súdom sťažovateľ uviedol, že predmetné občianskoprávne konanie vzhľadom na jeho predmet, skutkovú a právnu povahu nemožno hodnotiť ako zložitú vec a ani jeho správanie podľa neho postup súdu nesťažilo.

Sťažovateľ požiadal ústavný súd aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 450 000 Sk, ktoré odôvodnil okrem iného tým, že od podania žaloby uplynulo viac ako osem rokov, trpí neistotou v spravodlivý súdny proces, čo má podstatný vplyv aj na jeho zdravotný stav.

Podľa neho doterajší priebeh konania nenaznačuje skoré skončenie tejto veci, pretože okresný súd už viac ako osem rokov od jeho začatia nenariadil pojednávanie.

3. Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní okresného súdu sp. zn. 10 C 199/98 a prikázal mu konať v uvedenej veci bez prietáhov. Zároveň žiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 450 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia.

4. Podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení č. Spr. 3257/2007 z 24. apríla 2007 uviedla, že sa stotožňuje s písomným vyjadrením zákonnej sudkyne, ktoré tvorí prílohu vyjadrenia. Zákonná sudkyňa uviedla, že po doručení návrhu súdu *„sa odstraňovali vady návrhu o čom svedčia podania navrhovateľa na č. l. 35-36, ďalej 100-101 spisu, zabezpečovali sa listinné dôkazy týkajúce sa veci“*. V ďalšom poukázala na prietahy v konaní spôsobené navrhovateľom, ktorý neoznámil súdu hodnotu, resp. cenu

predmetu konania, čo bolo jeho zákonnou povinnosťou. Poukázala tiež na problémy pri doručovaní návrhu odporcovi na vyjadrenie a na nekoncentrované správanie sa navrhovateľa v súvislosti s jeho návrhmi na zmenu petitu a na skutočnosť, že pojednávanie bolo odročované aj pre neprítomnosť účastníkov, pričom navrhovateľ mal vážne zdravotné problémy. V závere uviedla, že *„od roku 1993 nepretržite pracujem v preťaženom oddelení, pričom v roku 1996 od mája do konca roka 1996 mi napadlo do odd. 10 C vyše 450 nových vecí + veci zapisované do reg. Nc, pričom takmer celý rok 1997 som bola v dôsledku ťažkého úrazu práce neschopná a aj v tom čase napadli veci tohto oddelenia a následne dochádzalo aj k prerozdeleniu vecí z iných oddelení. V roku 2004 a 2005 som bola tiež dlhšiu dobu práceneschopná“*.

5. Právny zástupca sťažovateľa na toto vyjadrenie okresného súdu reagoval listom z 27. mája 2007 v ktorom uviedol:

„V danej veci môžeme iba konštatovať, že pokiaľ sudkyňa bola dlhšiu dobu práce neschopná neznamená to, že neboli spôsobené prieťahy v súdnom konaní.

Tvrdenie súdu, že sme neoznámili hodnotu resp. cenu žalovaných hnutelností sa nezakladá na pravde, nakoľko podaním zo dňa 16. 5. 2000 sme túto hodnotu označili a to v nadobúdajúcej aj zostatkovej hodnote. (...)

Rovnako aj tvrdenie súdu, že problémy boli aj s doručovaním návrhu odporcovi nepovažujeme za opodstatnené, nakoľko sa jednalo o doručovanie návrhu odporcom.

Pokiaľ po začatí konania odporca zmenil svoje sídlo firmy, túto skutočnosť bol povinný oznámiť súdu odporca, pokiaľ by mu bol návrh na začatie konania doručený včas (...) a nie až 12. 6. 2000, čo je viac ako 2 roky od podania návrhu.

Rovnako ani plná moc na zastupovanie advokátom nie je dôvodom na to, aby súd vo veci nekonal!

Nemôžeme súhlasiť ani s tvrdením súdu, že navrhovateľ postupoval nekonceptne, keď omylom bol súdu doručený iný návrh, ktorý mal byť doručený Krajskému súdu v Bratislave. Tento problém bol vyriešený (...) na informatívnom výsluchu dňa 3. 10. 2006.

Tvrdenie súdu, že pojednávanie stanovené na 12. 12. 2006 bolo odročené z dôvodu, že navrhovateľ mal vážne problémy je neopodstatnené.

Navrhovateľa zastupuje právny zástupca a ten na pojednávaní bol a sme toho názoru, že súd konanie odročil bezdôvodne.

Poukazujeme, že aj pojednávania zo dňa 30. 1. 2007 a 20. 2. 2007 boli odročené, aj keď spor pre rozhodovanie vo veci nie je vôbec problematický. (...)

Ďalej poukazujeme, že aj o návrhu na vydanie predbežného opatrenia zo dňa 6. 5. 1998, súd rozhodol až dňa 6. 11. 2006.

Záverom môžeme skonštatovať, že prietahy v konaní spôsobené súdom, nevydanie predbežného opatrenia v zákonom stanovenej lehote mali a majú ten dôsledok, že hnutelný majetok o ktorom súd pojednáva, nebude možné zákonným vlastníkom vrátiť späť a to z dôvodu, že tento majetok bol fyzický znehodnotený, zlikvidovaný, zošrotovaný tak, ako sa vyjadrili odporcovia na posledných pojednávaniach.“

6. Sťažovateľ a podpredsedníčka okresného súdu oznámili ústavnému súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností a zo spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 199/98 ústavný súd zistil nasledovný relevantný priebeh a stav predmetného konania:

Sťažovateľ podal 6. mája 1998 krajskému súdu žalobu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia žalobcov: 1. S. firmy H.; 2. JUDr. Ing. D. Ď. firma H., proti žalovanému – spoločnosti Ž. B., s. r. o, na vydanie veci hmotného investičného majetku, ktorý bol zaevidovaný pod sp. zn. 13 C 49/98.

Krajský súd 15. júna 1998 postúpil spis sp. zn. 13C 49/98 z dôvodu vecnej príslušnosti okresnému súdu, kde bol zaevidovaný pod sp. zn. 10 C 199/98.

Dňa 5. novembra 1999 bol vykonaný informatívny výsluch žalobcu zákonnou sudkyňou na predloženie dôkazov.

Právny zástupca žalobcu doručil okresnému súdu 12. novembra 1999 doplnenie žalobného návrhu a späťvzatie návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 12. apríla 2000 zákonná sudkyňa dala pokyn kancelárii súdu, vyzvať žalobcu na upresnenie, kto je v predmetnej veci žalobca a na vyčíslenie hodnoty veci, ktorých vydania sa žalobca domáha ku dňu podania návrhu. Zároveň sudca dal pokyn, aby rovnopis žaloby bol zaslaný na vyjadrenie žalovanému. Kancelária súdu oba listy expedovala 17. apríla 2000.

Právny zástupca žalobcu 16. mája 2000 upresnil žalobcu a vyčíslil hodnotu veci.

Dňa 24. júla 2000 a 15. augusta 2000 súd reklamoval doručenie zásielok žalovanému.

Dňa 4. októbra 2000 okresný súd opätovne vyzval žalobcu na oznámenie hodnoty, resp. ceny vecí, ktorých vydania sa žalobca domáha, a to ku dňu podania návrhu, a okresný súd opätovne zaslal žalobu s doplnením žalovanému na vyjadrenie.

Dňa 25. októbra 2000 bolo okresnému súdu doručené podanie právneho zástupcu žalobcu, ktorým zmenil petit žalobného návrhu.

Zákonná sudkyňa vydala kancelárii pokyn 20. januára 2001, aby opätovne vyzvala žalobcu na oznámenie ceny, resp. hodnoty vecí ku dňu podania návrhu, aby doručila žalovanému rovnopis zmeneného petitu na vyjadrenie a zabezpečila výpis z obchodného registra žalovaného. Výzvy boli expedované 30. januára 2001.

Podanie právneho zástupcu žalobcu ktorým reagoval na výzvu z 30. januára 2001 bolo okresnému súdu doručené 5. februára 2001.

Okresnému súdu bolo 7. februára 2001 doručené vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného k žalobe.

Okresný súd uskutočnil 3. októbra 2006 informatívny výsluch žalobcu. Žalobca uviedol, že návrh na zmenu petitu je zmätočný a netrvá na ňom. Žiadal, aby okresný súd konal o pôvodnom návrhu.

Okresný súd vydal 6. novembra 2006 uznesenie, ktorým konanie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia zastavil.

Okresný súd vyzval 16. novembra 2006 žalobcu, aby predložil aktuálny výpis z obchodného registra.

Podanie právneho zástupcu žalobcu ktorým doručil aktuálny výpis z obchodného registra žalobcu a vyjadril sa k veci, bolo okresnému súdu doručené 29. novembra 2006.

Pojednávanie 12. decembra 2006 bolo odročené na 30. január 2007 z dôvodu opätovného predvolania navrhovateľa. Okresný súd nemal vykázané doručenie jeho predvolania.

Podanie žalovaného, ktorým predložil aktuálny výpis z obchodného registra, bolo doručené okresnému súdu 18. januára 2007.

Okresný súd uskutočnil pojednávanie 30. januára 2007, ktoré bolo odročené na 22. február 2007 za účelom doplnenia dokazovania výsluchom účastníkov konania.

Žalovaný sa podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené 12. februára 2007, vyjadril k meritu veci.

Pojednávanie z 22. februára 2007 bolo odročené na 10. apríl 2007 za účelom doplnenia dokazovania.

Pojednávanie zo 4. mája 2007 bolo odročené na 1. jún 2007 za účelom pripojenia spisu krajského sudu sp. zn. 76 CV 154/98.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvá a druhá veta ústavy, ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (II. ÚS 61/98). Podľa názoru ústavného súdu k stavu právnej istoty účastníka konania dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu vo veci alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (II. ÚS 219/04).

1. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

1.1 Ústavný súd (predovšetkým) konštatuje, že predmetom posúdenia je občianskoprávne konanie (rozhodovanie o návrhu na vydanie veci hmotného investičného majetku, resp. určenie vlastníctva), ktoré sa začalo 6. mája 1998, teda pred viac ako 9 rokmi, uskutočnili sa v ňom pojednávania vedené okresným súdom a nie je k dnešnému dňu

právoplatne skončené. Konanie súdu o veciach súvisiacich s majetkovou transformáciou (zmeny štátneho vlastníctva), ktoré súviselo aj s prejednávanou vecou možno hodnotiť ako konanie, ktoré je právne a fakticky zložité (predovšetkým proces dokazovania). Ústavný súd vychádzajúc z doterajšej dĺžky konania, jeho priebehu a dosiaľ dosiahnutých výsledkov konštatuje, že zložitosť veci bola čiastočným dôvodom, pre ktorý konanie trvá viac ako 9 rokov.

1.2 Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje nesústredené správanie sa s'ťažovateľa (napriek tomu, že on sám i jeho právny zástupca disponujú právnickým vzdelaním) v súvislosti s jeho postupom pri navrhovaných úpravách žaloby (najskôr žiadal „*vydať veci hmotného investičného majetku*“ neskôr „*určiť vlastníctvo*“), ktoré napriek tomu, že korešpondujú s procesnými právami účastníka konania, nepochybne taktiež prispeli k celkovej dĺžke konania.

S'ťažovateľ ale nemohol spôsobiť priet'ahy v konaní tým, že pre jeho nedostatočné označenie predmetu sporu (čo súvisí s vyššie uvedeným) mal súd problémy pri určení výšky súdneho poplatku za návrh. Podľa § 7 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov je poplatník povinný uviesť cenu predmetu poplatkového úkonu. Ak tak neurobí, alebo ak uvedie cenu zjavne nízku, cenu určí súd. Z uvedeného vyplýva, že obrana okresného súdu, že ak si s'ťažovateľ nesplnil zákonnú povinnosť a neuviedol cenu predmetu poplatkového úkonu, bolo povinnosťou súdu túto cenu určiť.

S'ťažovateľ podal 9. marca 2000 a 19. februára 2002 žiadosť okresnému súdu, aby nariadil pojednávanie v čo najkratšom termíne a ak tak neurobí, aby oznámil prekážky, pre ktoré vo veci nekoná, čím dal najavo nespokojnosť s rýchlou priebehom predmetného konania.

1.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej občianskoprávnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu práv sťažovateľa, ústavný súd zistil, že okresný súd bol v určitých obdobiach nečinný, pričom plynulému prerokovaniu danej veci nebránila žiadna zákonná prekážka (napr. rozhodnutia II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04).

Vychádzajúc z predloženej sťažnosti a z pripojených dokumentov, ako aj zo stanovísk účastníkov konania a na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd konštatoval zbytočné prietahy v období od 15. júna 1998 (postúpenie veci okresnému súdu) do 5. novembra 1999 (súd uskutočnil informatívny výsluch žalobcu) v trvaní takmer 17 mesiacov, keď bol okresný súd nečinný, resp. nevykonával úkony smerujúce k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza. Ďalej k prietahom vinou okresného súdu došlo v čase od 6. novembra 1999 do 12. apríla 2000 (sudkyňa dáva pokyn kancelárii súdu, aby bol žalobca vyzvaný na upresnenie, kto je v predmetnej veci žalobca a vyčíslil cenu vecí, ktorých vydania sa domáha ku dňu podania návrhu, zároveň sudca dal pokyn, aby bol rovnopis žaloby zaslaný na vyjadrenie žalovanému) v trvaní viac ako 5 mesiacov. K ďalším prietahom v konaní došlo v čase od 7. februára 2001 do 3. októbra 2006 (súd uskutočnil informatívny výsluch žalobcu) v trvaní 5 rokov a 8 mesiacov. Zistené prietahy v súdnom konaní sp. zn. 10 C 199/98 vedenom okresným súdom predstavujú spolu viac ako 7 rokov a 5 mesiacov.

Obranu okresného súdu spočívajúcu v personálnych problémoch ako dôvodu, ktorý by mal byť objektívnou príčinou spôsobujúcou prietahy v konaní, ústavný súd neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku

nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

2. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

3. V náväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietahov.

4. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 450 000 Sk z dôvodov uvedených v časti I odôvodnenia nálezu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie.

Pri určení jeho výšky vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadost'učinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa (pozri body 1.1 až 1.3 tejto časti odôvodnenia) považuje za primerané v sume 40 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný vyplatiť ho sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

5. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Úspešnému sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. (Advokát je platcom dane s pridanej hodnoty.) Advokát vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, spísanie sťažnosti 21. septembra 2006 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 27. mája 2007.

Advokát (ktorý je platcom dane z pridanej hodnoty) si vyúčtoval odmenu za dva úkony právnych služieb pre sťažovateľa v roku 2006 (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb á 2 430 Sk a dvakrát paušál á 164 Sk. Spolu 5 188 Sk s 19 % = 6 174 Sk. V roku 2007 advokát vykonal jeden úkon právnych služieb á 2 970 Sk + 1 x paušál 178 Sk = 3 148 Sk + 19 % DPH = 3 746 Sk.

Odmena advokátovi za poskytnuté služby v konaní pred ústavným súdom činí spolu 9 920 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

6. V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou nálezu“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2007